

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ရင်ခုန်ခြင်းဆုံရပ်မှာ

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတဲ့အခါ

(၁)

မြန်မာပြည်မှ မိုင်ပေါင်းထောင်ချီ ဝေးနေသော်လည်း ဒီအိမ်လေးထဲတွင် ကောက်ညှင်းပေါင်း ပဲပြုတ်ရနံ့နှင့် ငါးရုံခြောက်ဖုတ်မွှေးရနံ့ ရွှေလဝန်း မြန်မာကော်ဖီရနံ့တို့ သင်းပျံ့နေသည် မှာ အဆန်းတော့ မဟုတ်ပါချေ။ သူ ရောက်နေသော နေရာသည် မြန်မာပြည်နှင့် မနီးသော်လည်း မဝေးလှသည့် ရန်ကုန်တစ်မြို့စာမျှရှိသော ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်းပေါ်မှာ မို့ မြန်မာ့အစားအသောက် များ သည် သူနှင့် မစိမ်းလှ။

ဒီနေ့ Breakfast က ကောက်ညှင်းပေါင်း ပဲပြုတ်ပါလားဟု သိပြီးလျှင် သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုက ပိုသွက်လာသည် ။ ဒီနေ့ စူပါဆန်းဒေးဆိုတော့ ကောက်ညှင်းပေါင်း ပဲပြုတ်အပြင် ဦးဆန်နီ တစ်ယောက် ဘာများ အပိုစီမံထားဦးမလဲ။ ဘူးသီးကြော်၊ မတ်ပဲကြော်၊ ကြက်သွန်ကြော် ပူပူနွေးနွေးတွေ မပါနိုင်ဘူးလား အတွေးနဲ့ တင် ဗိုက်ထဲက ဂွီခနဲ ဖြစ်လာသဖြင့် သူက အခန်းထဲမှ အမြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။

"Morning"

"အေး... လာ၊ ဒီနေ့တော့ မင်းအကြိုက်ပဲ"

ထမင်းစားခန်းက စားပွဲမှာ အရင်ရောက်နေသော လေးလေးက သူ့ကို ဆီးကြိုသည် ။ သူက လေးလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်က ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ကာ ထိုင်လိုက်ရင်း စားပွဲပေါ်ကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်

။ သူ့ရှေ့မှာ သူတစ်ယောက်စာ ပြင်ဆင်ပေးထားသော ကောက်ညှင်းပေါင်း ပဲပြုတ် နှမ်းထောင်းဖြူး ပဲဆီဆမ်း ပန်းကန်ရယ်၊ ဘေးမှာ အငွေ့တထောင်းထောင်း၊ ထနေသော ကော်ဖီပန်းကန်ရယ် ရှိလေသည် ။

"အကြော်စုံ ပူပူလေး ပါဘူးလားဗျ၊ ဒီနေ့ Super Sunday ဆိုတော့ အကြော်စုံလေးများ ပါမလားလို့ "

"အကြော်စုံ ပူပူလေးကတော့ မင်း ရန်ကုန်ရောက်မှ ပဲ ကောင်မလေးနဲ့ အင်းလျားကန်စောင်း မှာ သွားစားပေတော့"

"အာ... လေးလေးကလည်း ဗျာ"

သူက စိတ်ရှုပ်သွားသလို နားထင်ကို တစ်ချက်ကုတ်ရင်း ကောက်ညှင်းပေါင်းကို စတင် မြည်းစမ်းလိုက်သည် ။ ကောက်ညှင်းအဖြူနှင့်အနက် သမစွာ ရောထည့်ပေးထားသော ဦးဆန်နီ၏ လက်ရာမှာ နဂိုအတိုင်း ပဲ မပြောင်းလဲစွာ ကောက်ညှင်းပေါင်းလေးက စေးထွေး၍ နေလေသည် ။ ငယ်ငယ်က ဖေဖေ မေမေနှင့်အတူ ဆောင်းတွင်းမှာ စားခဲ့ရသော မနက်ခင်းရဲ့ ကောက်ညှင်း ပေါင်း ပူပူလေးကိုတောင် ပြန်သတိရ လာလေသည် ။

"ဒီနေ့ Super Sunday ပေမယ့် Super Busy မှာ မို့ ရွှေတော့ကို စောစောပြေးရမယ်လေကွာ၊ ဒါကြောင့် အကြော်စုံပူပူလေး ကြော်မပေးနိုင်တာ၊ ဆောရီးပါ လူကလေးရယ် ဟဲ ဟဲ။ ဒါပေမဲ့ နေ့လယ်စာကတော့ ရှယ်ပါကွ"

နောက်ထဲမှ ထွက်လာတာ ဦးဆန်နီက အပြင်သွားတော့မည့် ဒီခိုင်းဖြင့် ဝင်လာပြောသည် ။ ဦးဆန်နီရဲ့ လက်ထောက် ကျော်ကျော်ကလည်း နောက်ပါးတော်ကနေ၍ ပြုံးစိစိ ကုပ်ချီချီ။

"ဘာချက်တာလဲ"

"ထောပတ်ထမင်းနဲ့ ကြက်သားဟင်း၊ ချဉ်ပေါင်းဟင်းချို့၊ သီးစုံသနပ်
နဲ့ ဘာလချောင်ကြော်"

"တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒီနေ့ အော်ဒါရှိတယ်ပေါ့"

"ဒါပေါ့... ဒါပေါ့"

"အိုခေ... ဒါဆိုလည်း ကျေနပ်သွားပြီ၊ အကြော်ပူပူလေးမပါလည်း ခွင့်လွှတ်တယ်"

"ကျေးဇူးကြီးပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ... ခွင့်ပြုပါဦးနော့"

ဦးဆန်နီက ငေါတော့တော့ ပြောရင်း နှုတ်ဆက်ထွက်သွားရာနောက် ကျော်ကျော်ကလည်း ကုပ်ချောင်း ကုပ်ချောင်းနှင့် လိုက်ပါသွားသည်။ ။ ဒီအိမ်မှာ လေးလေးရယ်၊ သူရယ်၊ ဦးဆန်နီရယ်၊ ကျော်ကျော်ရယ် နေထိုင်ကြသည်။ ။ ဦးဆန်နီနဲ့ ကျော်ကျော်က ပင်နီဆူလာမှာ မြန်မာစားသောက်ဆိုင် ဖွင့်ထားကြတာ နေ့တိုင်းလိုလို သွားကြလေသည်။ ။ ဦးဆန်နီ မျက်နှာလွဲ၍ ရသော မန်နေဂျာနှင့် Chef နှင့် ကောင်းကောင်း တွေ့ရှိပေမယ့်လည်း ရွှေမြန်မာတွေ အလာများ သော အားလပ်ရက်ဖြစ်သော weekend တွေမှာ ဦးဆန်နီနှင့် သူတပည့်ကျော်တို့ စောစောပြေးရလေ့ရှိသည်။ ။

"မင်း ရန်ကုန် ဘယ်တော့သွားမလဲ"

"အာ... အေးဆေးပေါ့ လေးလေးကလည်း ၊ ဘာလို့ အရေးတွေကြီးနေတာလဲ"

"ဟ... အရေးကြီးတာပေါ့၊ မင်း မိဘတွေထားခဲ့တဲ့ စကားလည်း ရှိတာပဲ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ မင်းအသက်လည်း နှစ်ဆယ့်လေး

ပြည့်နေပြီ၊ ဘာပဲပြောပြော အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားရမယ့်အရွယ် ရောက်ရောက်နေပြီပဲ၊ ပြီးတော့ မင်းသွားကြည့်တယ်ဆိုရင်လည်း ချက် ချင်း ဝုန်းဒိုင်း ကောက်ယူလို့ ရတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ အနည်းလေး နှစ် နှစ်လောက်ကြာမှာ ပဲ...

နှစ်ဆယ့်ခြောက် နှစ်ဆယ့်ခုနှစ်ဆို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အချိန်ကျနေပြီပဲ မဟုတ်ဘူး လား"

"အင်... ဒါဆို လေးလေးလည်း အသက်ငါးဆယ်နားကပ်နေတာ တောင် မိန်းမမယူသေး တာ အချိန်မကျသေးတာလား"

"ခွေးကောင်လေး တိတ်စမ်း၊ မင်း ငါနဲ့ ဘာမှ ယှဉ်ပြီး ပြောနေစရာ အကြောင်း မရှိဘူး၊ ငါက ဒီတစ်သက် မိန်းမယူဖို့ ကို စိတ်ကူးမရှိတဲ့ ကောင်၊ မင်းက မိန်းမယူဖို့ စိတ်ကူးရှိတဲ့ ကောင်"

"ဟင်... တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး၊ ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးလို့ လဲ၊ ကျွန်တော် မိန်းမယူဖို့ စိတ်ကူးရှိတယ်လို့ လေးလေးကို တစ်ခါမှ မပြောဖူး ဘူး ထင်ပါတယ်"

သူ့ရဲ့ ပေကလပ် ပေကလပ် ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေသောပုံစံကို လေးလေးက တစ်ချက် ပြုံးကြည့်နေပြီးမှ စိတ်လျှော့လိုက်ဟန်ဖြင့် ကော်ဖီကို တစ်ငုံမော့သောက်သည် ။ ပြီးတော့ သူ့ကို အတည်အတံ့ တစ် ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လိုက်ပြီး...

"ဟေ့ကောင်... နွေသစ်"

"ဗျာ... လေးလေး"

"မင်းကို အတည်မေးမယ်၊ မင်း ကကယ်ပဲ ရန်ကုန်မသွားချင်ဘူး လား"

လေးလေးပုံစံသည် အတည်ပေါက်ကြီးမို့ သူ နည်းနည်းတော့ ဖြူသွားသည်။ ။ တကယ်တော့ ရန်ကုန်ကိုသွားဖို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်သော်လည်း ဘာကြောင့် သူ ကပ်ဖိုးကပ်ဖွဲ လုပ်နေမိလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူလည်း နားမလည်။ နားမလည်ဆိုတာထက် စိတ် မပါဘူး ဆိုလျှင် ပိုမှန်မလား မပြောတတ်ပါ။

စင်ကာပူကို ခုနှစ်နှစ်သားတည်းက ရောက်ရှိနေခဲ့သော သူ့အတွက် စင်ကာပူသည် သာ သူ့အိမ်သူ့ရာ ဖြစ်နေလျက် ရန်ကုန်မှာ သူနဲ့ သိကျွမ်းသောသူလည်း ဘယ်မှာ ရှိလို့ နည်း သူ့အိမ် သူ့ရာ သူ့ကမ္ဘာသည် စင်ကာပူသာ ဖြစ်နေသည် မို့ အသိအကျွမ်း တစ်ယောက်မှ မရှိသော ရန်ကုန်သို့ သူ မသွားချင်။ သွားဖို့ စိတ်မပါ။ ပျင်းတိပျင်းရွဲဖြစ်နေသည် မှာ သဘာဝကျသည် မဟုတ်ပါလား။

"ငါမေးနေတာ ဖြေလေ"

"မသွားချင်တာကတော့ မသွားချင်ဘူးပေါ့ လေးလေးရာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မိဘတွေရဲ့ ဆန္ဒဆိုတော့ သွားရမယ်။ သွားသင့်တယ်၊ မိဘတွေရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တဲ့ စိတ်ကလည်း ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့..."

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဪ... လေးလေးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ရန်ကုန်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် သူစိမ်းလိုကြီး ပဲဟာ၊ ဘာအသိအကျွမ်းမှ လည်း မရှိဘူး၊ သူငယ်ချင်းလည်း မရှိဘူး၊ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေ လည်း မရှိဘူး၊ ပျင်းလို့မှ ဘီယာဆိုင် ထိုင်စရာ ဘယ်မလဲ သူငယ်ချင်း"

"ဟ... ဒါကတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရလာမှာ ပေါ့ကွ"

"အောင်မယ်လေး... တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရလာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် သောင်တင်ရမှာ လဲဗျ"

သူ့ရဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်အဖြေကို လေးလေးက ရှုတည်တည် ပြန်ကြည့်ရင်း...

"နားငြီးလိုက်တာကွာ၊ လခွီးတဲ့ မှ ပဲ၊ မင်းကို ရန်ကုန်တစ်ခါလွှတ်ရတာ ကျားဖင် သွားနှိုက်ရ တာတောင် ဒီလောက်စိတ်မရှုပ်ရလောက်ဘူး ထင်တယ်၊ ဟိုရောက်တော့လည်း သူ့ဘာသူ ဖြစ်သွား မှာ ပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ကောင်မလေးနဲ့ တစ်ခါတည်း ဆက်သွယ်၊ အဲဒီ မိသားစုနဲ့ တစ်ခါတည်း တွေ့၊ ဝင်ထွက်ဆိုတော့လည်း မင်းပဲ အဲလိုကြီးလည်း ဒါရိုက်မဝင်ချင်ပါဘူး ညာဘူးတွေနဲ့ ၊ တစ်ခါတည်း လူကြီးလမ်းကြောင်းနဲ့ ဝင်လိုက်ရင် မင်းလည်း အဖော်ပြုစရာ အိမ်တစ်အိမ်ရတာပဲ မဟုတ်ဘူး လား"

"အာ... ဒါပေမဲ့ လေးလေးကလည်း ကျွန်တော်ကတော့ ဟုတ်ပြီဟုတ်ရဲ့ လူကြီး လမ်းကြောင်းကြီးနဲ့ ဝင်ပြီး အဲဒီကောင်မလေးက ရည်စားတွေ ဘာတွေရှိနေရင် ကျွန်တော် အောက်တာပေါ့ဗျ"

"သိဘူးကွာ၊ မင်းဟာမင်း အောက်အောက် ပေါက်ပေါက်"

လေးလေးဟာ လူပျိုကြီးလို့ မပြောရ။ ဘယ်တော့မှ စိတ်မရှည်။ ခုလည်း သူ အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်ပြောနေတာကို စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် ဘုပြန်တော့သည် ။

"လေးလေးကလည်း စိတ်ချည်းပဲ၊ ဒီတူလေးတစ်ယောက် ရှိတာကို"

"အေး... မင်းလိုလူ နှစ်ယောက်ရှိရင်လည်း ငါအိမ်မှာ မနေဘူးကွ"

"ထားပါတော့ဗျာ၊ လေးလေးက လောကမှာ ဘယ်သူမှ စိတ်မရှည်"

လို့ မိန်းမတောင် မယူဘူး ဆိုတာ သိပါတယ်။ ကဲပါ... ဒါတွေ ထားလိုက် ပါတော့၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ဒီလကုန်တာနဲ့ ရန်ကုန်သွားမှာ ပါ။ ဟိုမှာ တွေ့ ဘာညာကတော့ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်နဲ့ ကျွန်တော် လှုပ် ရှားပါရစေ၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် ပျင်းနေဦးမယ်၊ အဲဒီ အစီအစဉ်လေး နဲ့ လှုပ်ရှားတော့မှ နည်းနည်း အာရုံတောက်လာဦးမယ်"

"ဒါဆို မင်းက သဇင်မြိုင်မှာ သွားမနေဘူးပေါ့"

"အာ... မနေဘူး... မနေပါဘူး၊ လေးလေး အိမ်ငှားတွေကို ဆက်ငှား ပါ၊ ကျွန်တော် ကွန်ဒိုက အနားမှာ ပဲ သွားနေမယ်၊ အဲ... အဲဒီမှာ သာ နေ ဖို့ ထိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လေးလေးရဲ့ ဆိုင်ရာ ပိုင်ရာတွေကို အ ကူအညီ တောင်းပေးပါ"

"အေး ပြီးရော၊ ဒီလကုန်တာနဲ့ ငါ့ဘက်က လုပ်ပေးစရာ ရှိတာတွေ အကုန် ရယ်ဒီဖြစ်နေစေ ရမယ်၊ မင်းသာ ကိုယ့်စကားကိုယ် တာဝန်ယူ နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ"

"စိတ်ချပါ လေးလေးရယ်"

လေးလေးက သူ့ရဲ့ အသံပျော့ပျော့ကို မကြိုက်သလိုဖြင့် မျက်မှောင် တစ်ချက်ကြုတ်ကာ ကော်ဖီခွက်ကိုယူပြီး ထွက်သွားလေသည် ။ သူက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့ပြီး ပခုံးတွန့်ကာ ကျန်ခဲ့သည် ။ ပြောရလျှင်တော့ ဒီ ကမ္ဘာကြီးမှာ သူ့ရဲ့ ဆွေမျိုးရင်းချာ သွေးသားရင်းချာဆိုလို့ လေးလေး တစ်ယောက်သာ ရှိတော့တာ ဖြစ်သည် ။ လေးလေးဆိုတာ သူငယ်ငယ် လေးတည်းက စင်ကာပူကို ရောက်နေခဲ့တာဖြစ်ပြီး အဲဒီအချိန်တုန်းက တော့ သူဟာ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ရင်ခွင်အောက်မှာ အေးချမ်း ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေဖြစ်သည် ။

သူ မမွေးခင်ကတည်းက သဘောလိုက်ခဲ့သော လေးလေးက ငယ်ငယ်

ယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကြိုးစား သူမို့ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် သင်္ဘောကပ္ပတိန်ဖြစ်
ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ သင်္ဘောဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ဆိပ်ကမ်းမှာ ရုံးထိုင်
တဲ့ ဘက် ပြောင်းလိုက်ပြီးနောက် စင်ကာပူမှာ ပဲ အနေများ တော့သည်
။ ထိုစဉ်တည်းက စင်ကာပူကလည်း သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းလုပ်ငန်းတွေ စ
တင်ဖွံ့ဖြိုးချိန်မို့ လေးလေးက ခေတ်ဦးတည်းက စတင်သူလို ဖြစ်ခဲ့ပြီး ခု
ချိန်မှာ တော့ လေးလေးဟာ နော်ဝေအခြေစိုက် နာမည်ကြီး သင်္ဘောကု
မ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ စင်ကာပူရုံးခွဲရုံးချုပ်မှာ ရာထူးအကြီးဆုံး၊ အရှိန်အဝါ
အကြီးဆုံး လူကြီး တစ်ယောက်တောင် ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ သူ အသက်ခုနစ်
နှစ်အရွယ်မှာ သူ့မိဘတွေ ကား Accident ဖြင့် ဆုံးပါးသွားချိန်ဝယ် လေး
လေးက သူ့ကို လာရောက်ခေါ်ယူကာ တာဝန်ယူခဲ့သည် ။ ရန်ကုန်က သူ
မိဘတွေနှင့် နေထိုင်ခဲ့သော ခြံကြီးကိုတော့ အဲဒီတည်းက လူငှားတင်
ထားခဲ့တာ သူ့တစ်သက်ပဲ ဆိုပါတော့။ စင်ကာပူမှာ ပဲ ကျောင်းတက်၊
ကျောင်းပြီး ဘွဲ့ရခဲ့သော သူက အလုပ်လည်း လုပ်နေပြီ ဖြစ်ပြီး၊ နောက်
ထပ် ပိုကောင်းသော အလုပ်ရာထူးတစ်ခုအတွက် လက်ရှိအလုပ်မှ လွ
တ်ထားချိန် အားလပ်နေသောအချိန်မှာ ရန်ကုန်သွားဖို့ ကိစ္စကို လေး
လေးက တိုက်တွန်းနှိုးဆော်နေခြင်း ဖြစ်ပါ သည် ။

"ကဲ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ အပြောင်းအလဲတစ်ခုပေါ့၊ သမားရိုးကျ
ထက်တော့ စိတ်ဝင်စား ဖို့ ကောင်းမှာ ပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား"

ဘယ်သူမှ မရှိသော်လည်း ကိုယ်ကိုယ်သာ ပြန်မေးသလို ဖြစ်တော့
သည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို ဖူးကာ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ နာမ
ည်ကျော်ကြားသော အစားအသောက်များကို မြည်းစွမ်းခွင့်ရမည်ဆိုလျှင်
သူ့အတွက် Old Yangon ဟာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာမည်ဟု မျှော်
လင့်ရတာပဲလေ။ ဟုတ်ဘူးလား။

*

*

*

(၂)

ဘယ်သူမှ တော့ ကိုယ်ဘယ်အချိန် အိပ်ရာထမည်ဟု ညအိပ်ကတည်းက ဆုံးဖြတ်ပြီး အိပ်မည့်သူ ရှိမှာ မဟုတ်။ (မနက်စောစော ကိစ္စရှိလို့ နှိုးစက်ပေးပြီး တကူးတက ထ,ရတာက လွဲလို့ ပေါ့လေ) ပုံမှန်ဘဝထဲမှ ကျင်လည်နေသူတွေအတွက်ကတော့ ညဘက် အိပ်ရေးပျက်သည့်တိုင် အောင် မျက်စိအကျင့် ဝမ်းအကျင့်ဟူသော စကားအတိုင်း မနက် ရှစ်နာရီလောက်မှာ အကျင့်ဖြစ် နေသော မျက်လုံးတွေက အလိုအလျောက် နိုးလာခဲ့သည်။ ။ ‘ဇွီ’က ထုံးစံအတိုင်း အီး... အဲနှင့် ပျင်းကြောဆွဲနေပြီးမှ အိပ်ရာထဲက ထထွက်လာကာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်၍ မျက်နှာသစ်သည်။ ။ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ပြီးတော့ အခန်းထဲ ပြန်မဝင်တော့ဘဲ တစ်သျှူးတစ်ရွက်နှင့်သာ မျက်နှာက ရေတွေကို သုတ်ရင်း မီးဖိုထဲလှမ်း၍ ဘာစားစရာရှိလဲ ဆိုတာသာ ခေါင်းထဲ အရင်ဆုံး ရောက်လာတာ မလား။ မီးဖိုပေါ်မှာ စတီးလ်အိုးသေးသေးလေး တင်ထားတာ တွေ့လိုက်ပြီး နံရံက ချိတ်မှာ အထုပ်ဖြူဖြူလေး ချိတ်ထားတာ တွေ့လိုက်ရလျှင် ‘ဇွီ’ရဲ့ အပြုံးက လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဟက်... ဒက်ဖားဖေတော့ ညက ရေခပ်ဆင်းတယ် ထင်ပါရဲ့ "

‘ဇွီ’ရဲ့ အဖေက တက်ဆီဆွဲသည်။ ။ ကိုယ်ပိုင်တက်ဆီ ဆိုတော့ ဖေဖေက သူ အဆင်ပြေသလို ကားထွက်လေ့ရှိသည်။ ။ တစ်ခါတလေ နေ့ခင်းဘက်၊ တစ်ခါတလေကျတော့ ညဘက်။ ညဘက်ထွက် ဆွဲသည့်

အချိန်မျိုးတွင် ခုလို မိုးအလင်းဆိုင်များမှ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ပါလာတတ်သည်။ ။ ခုလည်း စတီးလ်အိုးလေးကို လှုပ်ကြည့်ပြီး တစ်ချက် ရှိုးလိုက်တာနှင့် ညက အင်းစိန်ဘက် ရောက်ခဲ့ တယ်ဆိုတာ ပြောစရာမလိုဘဲ သိရပြီ။ ဦးရေခဲ မုန့်ဟင်းခါးနှင့် ကောက်ညှင်းထုပ်တွေကို တွေ့ရသည် မို့ 'ဇွီ'တစ်ယောက် တော်တော်ကျေနပ်သွားသည်။ ။ မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်ကို နွေးရင် တစ်ဖက်က လည်း လျှပ်စစ်ရေနွေးအိုးဖြင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်စာ ရေနွေးကျိုသည်။ ။ မုန့်ဟင်းခါးအိုးဘဲဥလေးနှင့် အပီဆွဲပြီးလျှင် ကော်ဖီခါးခါးနှင့် ကောက်ညှင်းငှက်ပျောထုပ်လေး အချို့တည်းရမည်။

လောကတွင် များများ စားစား မလိုအပ်ပါ။ စိတ်ချမ်းသာစွာနေရပြီး ကိုယ်စားချင်တာလေး တွေ စားနေရလျှင်၊ ကျန်းမာလျှင် လောကကြီးက တော်တော်ပျော်နေပြီပဲ မဟုတ်ဘူး လား။ အင်း... ဒါတွေဟာလည်း 'ဇွီ'တစ်ယောက် ဒက်ဖားဖေရဲ့ သမီးဖြစ်နေလို့ ဒီလို ရောင့်ရဲကျေနပ်သော အတွေးအခေါ်တွေ ရှိနေနိုင်တာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ 'ဇွီ'က မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲကို အရသာရှိစွာ သုံးဆောင်ပြီးနောက် ငှက်ပျောကောက်ညှင်းထုပ်နှင့် ပဲ ကောက်ညှင်းထုပ်နှစ်ခုကို ပန်းကန်ပြားလေး ထဲထည့်ကာ နက်စ်ကော်ဖီခွက်ကိုယူပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ဖေဖေကတော့ အိပ်တုန်းထင် သည်။ ။ အိမ်ရှေ့မှာ TV ဖွင့်ပြီး 5 Movies က လာသော ဇာတ်ကားတစ်ကားကို ကော်ဖီလေး မော့လိုက်၊ ကောက်ညှင်းထုပ်လေး စားလိုက်ဖြင့် လောကစည်းစိမ်ကို ခံစားကောင်း နေတုန်းမှာ ပဲ ချောင်းဟန့်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင်...

"ဟင်... ဒက်ဖားဖေ"

ဇွီက ဖေဖေကို ချစ်စနိုးဖြစ်လျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စချင်နောက်ချင်ရင်ပဲ

ဖြစ်ဖြစ် ဒယ်ဒီရယ် ဖေဖေရယ် ဖားသားရယ် ရောစပ်ထားသော ဒက် ဖားဖေဟု နောက်ပြောင် ချစ်စနိုးကျီစယ်တက်လေ သည် ။

"ဒီကောင်မလေး ငါ့ကို ဒက်ဖားဖေ... ဒက်ဖားဖေနဲ့ တော်တော်ခံတွင်း တွေ့နေတယ်"

"ကြေးအိုးလောက်တော့ ခံတွင်းမတွေ့ပါဘူး ဖေရာ၊ ခုတလော မိုးအေးအေးနဲ့ ကြေးအိုး မစားရတာတောင် ကြာပြီ။ ကြေးအိုးဈေးကလည်း တစ်ပွဲကို ၄၅၀ဝိ/- ဆိုတော့ အနားမကပ်နိုင်တော့ ဘူး"

‘ဇွီ’တို့ အိမ်မှာ ဖေဖေရဲ့ တက်စီဝင်ငွေတစ်ခုတည်းသာရှိသည် မို့ သိပ်မကျပ်တည်းသော် လည်း ချောင်လည်သော မိသားစုမျိုး မဟုတ်ပါ။ တလောကမှ ကျောင်းပြီးကာ ဘွဲ့တောင်တက်မယူ ရသေးသည့် ‘ဇွီ’ကလည်း အလုပ်မလုပ်ရသေးသဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေဟူ၍ ‘ဇွီ’ကလည်း အလုပ်မလုပ်ရသေးသဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေဟူ၍ သီးသန့်မရှိသေးခင်မှာ ဖခင်တစ်ဦးတည်း ရှာဖွေနေရသော ဝင်ငွေအပေါ်တွင် သိတတ်သူဖြစ်သည် ။

"လေးထောင့်ငါးရားက YKKO မဟုတ်လား သမီးရဲ့ ၊ ရွှေတောင်တန်းမှာ အဲဒီလာက် မရှိသေးပါဘူး"

‘ဇွီ’က ပခုံးသာ တစ်ချက် တွန့်ပြလိုက်သည် ။

"တို့ သားအဖ အခြေအနေ ကြေးအိုးတစ်ပွဲ ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ချွေတာရမယ့် အခြေအနေ မဟုတ်သေးပါဘူးကွ၊ မင်း စားချင်ရင် ငါဝယ်ကျွေးနိုင်ပါတယ် ဟေ့ကောင်ရ"

ဖေဖေက သူ ချစ်စနိုးဖြစ်လာလျှင် ဇွီ ကို မင်းနဲ့ ငါ၊ ဟေ့ကောင် ဟုလည်း သုံးနှုန်းတတ်သေး သည် ။ ဘယ်ဘက်က ရေရေ၊ ပြေးကြည့်မှ ဒီ

သားအဖေ နှစ်ယောက်တည်း ရှိသောဘဝတွင် ဖေဖေက ဇွီကို မိန့်ကလေး တစ်ယောက်လိုထက် သားယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လို ထိန်းသိမ်းသလို စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာအောင်၊ ရဲရင့်အောင် ပိုလမ်းကြောင်းပေး ထိန်းညွှန်ခဲ့သည် ဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်။

ဒါပေမဲ့ ဇွီ ဖြစ်ချင်သော ဝါသနာက အနည်းငယ် မိန်းမဆန်သည် ဟု ပြောရမလား...၊ အင်း ... အဲဒီလိုတော့လည်း ပြော၍ မရပါ။ ဒီအ လူပုဂ္ဂိုလ်မှာ အောင်မြင်နေသော ယောက်ျားသားတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။

"ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဖားဖေရာ၊ သမီးတို့ သားအဖနှစ်ယောက်စရိတ်က ဘာရှိတာ မှတ်လို့ "

"ဪ... ဒါကလည်း ငါ့သမီးက သိပ်လှချင်ပချင်တဲ့ စိတ် မရှိလို့ ပါကွာ၊ ရှိရင်လည်း ... ဟင်း ဟင်း"

ဖေဖေက လန့်သလိုဖြင့် ပခုံးကျုံ့ကာ ပြောလျှင် 'ဇွီ'က အသာပြုံးသည် ။ ဖေဖေပြောလည်း ပြောစရာပါပေ။ 'ဇွီ'က ပေါ်သမျှ အဝတ်အစားကို မက်မောနေတာမဟုတ်ဘဲ၊ ဖေဖေသမီးပီသစွာ အမျိုးအစား ကောင်းကောင်း လေးတွေကို မက်သည် ။ ဒါကြောင့် ပေါ်သမျှ ဆန်းသမျှ ထွက်သမျှ လိုချင်တာထက်၊ အဖိုးနည်း အိုးကွဲတွေ လျှောက်ဝယ်နေတာထက် Brand သန့်သန့်လေးတွေကို ပိုက်ဆံစုပြီး နည်းနည်းနဲ့ ကောင်းကောင်း ဝယ်တတ်သောကြောင့် ရွယ်တူ မိန်းကလေးတွေထက် စာလျှင် အဝတ်အစားတွေ ဘာဝတ်ရမှန်း မသိအောင် လျှံနေတာထက် နည်းနည်းနှင့် ကောင်း ကောင်း သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လေးတွေ များ လေသည် ။

"ခုထိကို မေးဖို့ လိုရင်းကို မရောက်သေးဘူး၊ ညက ဖေဖေ ကားဆွဲတယ် မလား၊ ဘယ်အချိန် မှ ပြန်ရောက်လဲ"

"အင်း... သုံးနာရီလောက်ပေါ့"

"ဟင်... ဒါကို အခုမနက် ဘာလို့ အစောကြီးထလာတာလဲ"

"နိုးလားလို့ သမီးရဲ့ "

"အင်း..."

အဲဒီ အင်း,က ကောင်းပါတယ်ဟု ပြန်ဖြေသော အင်း သဘောမျိုးမ ဟုတ်ဘဲ ဘာပြောရမှန်း မသိသလို အင်း,သော အင်း,ဖြစ်သည် ။ ဋီက ဖေဖေရုပ်သွင်ကို ချက်ချင်း အကဲခတ်လိုက်မိကာ နေသိပ်မကောင်းဘူး ဆိုတာလည်း ရိပ်မိလိုက်သည် ။ ဖေဖေဟာ အရက်သောက်တတ်သူဖြစ် သည် ။ အလွန်အကျွံကြီးမဟုတ်သော်လည်း ဋီ ငယ်စဉ်ကတည်းက မေ မေဆုံးပြီးကတည်းက သောက်ခဲ့သူမို့ နှစ်ရှည်လများကျတော့ ဖေဖေ ကျ န်းမာရေး ထိခိုက်လာသည် လေ။ အသည်းကို ထိလာသည် ။ ဒီနှစ်ပိုင်း မကြာခဏ နေမကောင်းဖြစ်တာမျိုး ခပ်စိပ်စိပ်လေး ကြားလာရသည် ။ ဆရာဝန် အရက်ဖြတ်ခိုင်းပေမယ့် ဖေဖေ အပြီးသတ် မဖြတ်နိုင်သေး တာ ဋီ သိလေသည် ။

ဒါကိုလည်း ဋီ နားလည်ပေးနိုင်သည် ။ မေမေ ဆုံးသွားတည်းက အ ရွယ်ကောင်း ဖေဖေဟာ ဋီ ကိုငဲ့ပြီး နောက်အိမ်ထောင်လည်း မပြုခဲ့သ လို တခြား ဘယ်မိန်းမနဲ့ မှ လည်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မရှိခဲ့။ လောင်းက စားလည်း ဝါသနာမပါသော မုဆိုးဖို ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် အ ရက်ဟာ အဖော် ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်မှာ ကို ‘ဋီ’နားလည်ပေးလို့ ရ ပေမယ့် ဖေဖေကျန်းမာရေးနှင့် ယှဉ် လာပြီ ဆိုရင်တော့ နားလည်မပေး သင့်တော့ဘူး မဟုတ်လားနော်။

ဖေဖေက အသည်းယောင်ချင်ချင် ဖြစ်ဖူးသဖြင့် မေးကြည့်တာ ဖြစ် သည် ။ ဖေဖေက ခေါင်းအသာယမ်းကာ ယဲ့ယဲ့ပြီးပြလျှင် ဋီက

သက်ပြင်းတစ်ချက် အသာရှိက်မိသည် ။

"မပေါ့ပါနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ နေလို့ ထိုင်လို့ မကောင်းရင် ဆေးခန်း ပြရမှာ ပေါ့၊ ကျန်းမာရေးက အရေးကြီးဆုံးပဲ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ငါ့သမီးလေး ဘာပြောချင်လဲဆိုတာ ဒီအဖေက ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့ ဖေဖေ ဂရုစိုက်ပါ့မယ်၊ ဒီရက်တွေထဲ နည်းနည်းပင်ပန်းတာကြောင့်လည်း ပါပါတယ်"

"ဒါဆိုလည်း ကားဆွဲကာ ခဏနားပါဦးလား ဖေရာ"

"ဪ... နားရအောင်ထိ အခြေအနေ မဆိုးသေးလို့ ပါ၊ ဒါနဲ့ သမီး သင်တန်းကိစ္စကရော..."

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ အထွေအထူး မရှိပါဘူး ဖေရဲ့ "

"မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ သမီး မတက်သေးဘူးလား"

ဋီ တက်ချင်နေသည့် ဒီဇိုင်းနာသင်တန်းကျောင်းရဲ့ သင်တန်းကြေးက ဆယ့်ငါးသိန်းရှိတာမို့ ဋီက လောလောဆယ် မတက်သေးဘဲ ကိုယ့်ဝင်ငွေနှင့်သာ စုဆောင်းပြီးမှ တက်ချင်တာ ဖြစ်သည် ။ ဆယ့်ငါးသိန်းဟာ အိမ်မှာ မရှိဘူးလား ဆိုပေမယ့် အသုံးအဖြုန်း သိပ်မရှိသော ဋီတို့ သားအဖတတွေ စုဆောင်းထားတာလေးတွေ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဋီက အဲဒီငွေတွေကို မထိချင်ပါ။ ကိုယ်လည်း အလုပ်တစ်ခု ရှာကြံလုပ်ရင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း စုချင်သည် ။ နာမည်ကြီး ဒီဇိုင်းကျောင်းမှာ ရှိသမျှ ဒီဇိုင်းသင်တန်း Course အကုန်အပြတ် သင်ရလျှင် သိန်းဆယ်ချီ အတွဲလိုက် ကုန်မှာ ဖြစ်ပြီး အဲဒီလောက်လည်း တစ်ခါတည်း အပြတ်မသုံးနိုင်။ ဆိုင်ပြန်ဖွင့်နိုင်ရုံ အခြေခံကျကျ ကျွမ်းကျင် လောက်ဖို့ သာ အရင်ဦးစားပေးသင်ပြီး ကျန်တာ ကိုယ့်ဘာသာ ဆက်လေ့လာမည်။ ဋီမှာ Talent ပါ

တာလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိပြီးသာပင်။ ပန်းချီနှင့် ဒီဇိုင်းအမြင် ရှိပြီးသားဖြစ်သော ဦး အတွက် Dress Marking ကို အခြေခံကျကျ တတ်မြောက်ဖို့ သာ လိုနေသေတာပါ။ အဲဒါပြီးသွား လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အောင်မြင်နိုင်သည် ဆိုတာလည်း ယုံကြည်ပြီးသားပဲ ဖြစ်ပါသည်။

"လောလောဆယ် သမီး မတက်သေးပါဘူး ဖေရာ။ သမီးဘာသာ တခြားအလုပ်တစ်ခုခုနဲ့ ငွေရှာကြည့်ချင်သေးတယ်။ နောက် ဆိုင်တွေ ဘာတွေ ဖွင့်ဖြစ်ရင် ငွေက ထပ်လိုဦးမှာ ပဲလေ၊ ဒီလို တစ်ခါတည်း သုံးမ ပစ်ချင်ဘူး"

"ဒါကတော့ မင်းက ဈေးကြီးတဲ့ သင်တန်းကျောင်း တက်ချင်တာကိုး "

"အာ... ဒက်ဖားဖေကလည်း ။ ရလဒ်ကောင်းကောင်း လိုချင်ရင် အ ရင်းအနှီးကလည်း ကြီးတယ်လေ။ အဲဒီသင်တန်းကျောင်းက လက်ရာ က ပျံ့နေအောင် ထွက်လာတာလေ။ သမီး ဒီဇိုင်း အမြင်ရှိပြီးသား။ ကျန် တာတွေက အတွေ့ကနေ လေ့လာလို့ ရတယ်။ ကိုယ်က cutting ကောင်းကောင်း နိုင်ချင်လို့ သာ သူတို့ နည်းစနစ်တွေလိုချင်လို့ တက်ချင် တာ။ အဲဒီက သင်တန်းဆင်း ထားတယ်ဆိုရင် customer ကလည်း ကို ယ့်ကို ယုံကြည်မှုက တစ်ဝက်ရှိသွားပြီလေ"

တက်ကြွစွာ ပြောနေသော ဦး ကို ဖေဖေက နားလည်ဟန်ဖြင့် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်သာ ညိတ်နေတော့သည် ။ ဦး က တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်သလိုဖြင့် ...

"ကဲ... ဖေဖေ ကော်ဖီသောက်မလား၊ သမီး ဖျော်ပေးမယ်၊ ဒီနေ့ အိမ် မှာ ပဲ နားနားနေနေ နေတော့။ သမီး ကားထွက်မယ်"

"အာ... မဟုတ်တာ။ ဒီနေ့တော့ ထားလိုက်စမ်းပါကွာ"

"မထားပါဘူး။ တစ်ရက်ဝင်ငွေက နည်းလား။ ခါတိုင်းလည်း ငွေ သွား
နေကျပဲဟာ။ ညနေ မိုးစမချုပ်ခင် ပြန်လာမှာ ပါ ဖေရဲ့ ။ အန်တီမိုးဆီ ဖု
န်းဆက်ကြည့်ဦးမှာ ပါ။ သူ သွားစရာရှိတယ်ဆိုရင် ထောပြီပေါ့... ဟုတ်
ဖူးလား"

"အင်း ငါ့သမီးကတော့ လေ့ကျင့်ပေးတာ လွန်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့ ကွာ"

မီးဖိုထဲဝင်လာသော ငွေရဲ့ နောက်ပါးဆီမှ ဖေဖေရဲ့ အသံလွင့်ပျံ့လာ
သော်လည်း ငွေက လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့ချေ။ ဆယ်ခြောက်နှစ်သမီးထဲ
က ဖေဖေက ငွေကို ကားမောင်းသင်ပေးခဲ့ပြီး ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်မှာ
ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းတတ်နေကာ ကိုယ်ပိုင်လိုင်စင် ရနေခဲ့ပြီ။
ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ကစပြီး ဖေဖေ နေမကောင်းလျှင် ငွေ ထွက်မောင်းတတ်သလို
တစ်ခါတလေ မိတ်ဆွေထဲမှ အမျိုးသမီးတွေ တစ်နေကုန် ကားသုံးဖို့ လို
လျှင် ငွေက အော်ဒါသဘောမျိုး လိုက်မောင်းပေးခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သည် ။

အဲဒီအချိန်မျိုးတွင် ဖေဖေက အိမ်မှာ နားတတ်လေသည် ။ နီးစပ်ရာ
အသိုင်းဝန်းတွင် မိန်းကလေး ကားမောင်းသမားလိုလျှင် ငွေက လိုက်မော
င်းပေးနကြဖြစ်ကာ တကယ့် ဒရိုင်ဘာ စင်စစ်တော့ မလုပ်သေး။ ခုတော့
လုပ်ရမလားလို့ တောင် တွေးနေရပါပြီ။ တက်ချင်သော သင်တန်း အတွ
က် ဖြစ်ချင်သော ဘဝပန်းတိုင်အတွက် ငွေ တစ်ယောက် ခြေလှမ်း ပိုစိပ်ရ
တော့မယ် မဟုတ်ပါ လား။

* * *